

og denne handel og omsætning kommer til at ske andre steder. Så kan vi gå rundt og udnævne os selv til at være et stort frilandsmuseum, hvor vi er kustoder for hinanden, men det kan vi ikke leve af.

Derfor er formålet med sådan en lovændring jo at vise udenlandske virksomheder, at de i første omgang måske på forsøgsbasis godt kan etablere sig i Danmark, og når de så opdager, hvor pragtfulde danskerne er, og hvilket marked der er, så kan det være, at de flytter produktionen og virksomheder hertil til gavn for det danske samfund. Lad dem dog få en chance for at prøve først!

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg sagde udtrykkeligt, at jeg ikke forstod, hvad formålet er med lovforslaget, og jeg glæder mig til at høre ministeren redegøre for dette. Hvordan kan man fremme erhvervsudviklingen i Danmark, når der pr. definition ikke må foregå nogen erhvervsmæssig virksomhed, ud over at der må være en telefonsvarer hos den pågældende? Det er uforståeligt.

Og når man så i samme forslag indfører værneregler for at imødegå snyd, kan jeg slet ikke forstå, hvorfor man indfører det. Hvorfor lave noget formålsløst, når ministeren i lovforslaget erkender, at det giver nogle problemer, vi skal beskytte os imod?

Skatteministeren (Carsten Koch):

Jeg skal takke for den overvejende positive modtagelse af forslaget.

Der er blevet stillet nogle enkelte spørgsmål: Hr. Jes Lunde nævner et eksempel, hvor nogle udenlandske lønmodtagere er ansat på Storebæltsbroen eller rettere Øresundsforbindelsen, som jo er den samme problemstilling, og spørger om, hvilke muligheder vi har for at kontrollere, at de betaler deres skat.

Det har jo overhovedet ikke noget med problemstillingen her at gøre, men jeg kan da godt lige sige, at samme hr. Jes Lunde var med til at vedtage en stramning af skattekontrolløven for godt et år siden, hvor vi jo indførte en særlig bestemmelse om, at danske hovedentreprenører ved sådanne projekter er forpligtet til at indberette de nødvendige kontroloplysninger, for at man kan få foretaget den pågældende beskatning. Men det er rigtigt, at det havde virkning fra 1996, så det er muligt, hvis der foreligger nogle oplysninger, at det går længere tilbage i

tiden, men det er i hvert fald det, vi bl.a. fik indført med stramningen i skattekontrolløven.

Hr. Kim Behnke er inde på en række spørgsmål i forbindelse med den skrivelse, vi allerede har fået fra revisionsfirmaet Ernst & Young. Der vil selvfølgelig blive lejlighed til at svare på de spørgsmål, der vil blive stillet.

Jeg kan vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt det nu skal være en hovedregel, sige, at den pågældende Told og Skat-region får en bemyndigelse til at foretage et skøn over, om man skal stille sikkerhed. Der synes jeg, det er vigtigt at fastholde, at det skal være efter et konkret skøn. Det, der er meningen med det, er, at man på baggrund af den information, den historiske beskrivelse af den pågældende virksomhed og den pågældende situation skal kunne danne sig et konkret skøn over, om der er grundlag for at kræve sikkerhedsstillelse. Det er ikke noget, der skal være en altovervejende hovedregel på nogen måde. Det skal ikke være sådan, at vi indfører denne fleksible ordning og dermed får givet adgang til, at virksomhederne har større muligheder for at unddrage sig de skatte- og afgiftsbeløb, som der skal betales. Jeg vil også sige, at det ville være et tilbageslag, hvis man droppede det her. Jeg synes, det er en rimelig foranstaltning at indføre et konkret skøn. Og jeg står fast på, at et konkret skøn er den rigtige fremgangsmåde.

Hr. Frank Aaen spørger om formålet med det her forslag. Det er ikke hver dag, jeg har lejlighed til at være bare en smule enig med hr. Kim Behnke, men jeg må sige, at Kim Behnke har formuleret det rimelig præcist. I den internationaliserede verden, vi lever i, bliver vi nødt til at indrette vores skattesystem, så det fastholder muligheden for at beskatte i de tilfælde, hvor der er en reel mulighed, men hvor man også er åbne og imødekommende over for de ændrede krav, som virksomhederne stiller.

Det kan jo sagtens være sådan, at en tilsyneladende lille, fleksibel lempelse, hvor man første gang, en virksomhed skal etablere sig, og hvor der i realiteten ikke er truffet nogen beslutning om, at virksomheden vil lokalisere sig permanent, lader den etablere sig i form af en sådant fjernsalgsinstitution – som i øvrigt er uden de helt store skattemæssige konsekvenser – vil bevirke, at virksomheden får dette springbræt og finder sig berettiget til at føle sig velkommen, hvilket på længere sigt kan give anledning til, at virksomheden vælger at blive her.